

Poletí dnem a nocí

Jestlipak někdo z vás poslouchal vloni patnáctého října rádio a slyšel zprávu, že se ztratil devítiletý chlapec? Hlasatel tehdy oznamoval:

„Stockholmská policie pátrá po devítiletém Bo Vilhelmu Olssonovi, kterého od předvčerejšího večera postrádají doma v Upplandské ulici číslo 13. Chlapec má světlé vlasy a modré oči, a když byl naposledy spatřen, měl na sobě krátké hnědé kalhoty, šedý pletený svetr a červenou čepici. Jakékoli informace o pohřešovaném las-kavě podejte na nejbližší policejní stanici.“

Ano, přesně tohle hlásili. Jenže nikdo o Bo Vilhelmu Olssonovi žádnou informaci nepodal. Chlapec zmizel a byl pryč. Nikdo to nechápal. Kromě mě. Bo Vilhelm Olsson jsem totiž já.

Hrozně rád bych tohle všechno povídal Benkovi. S Benkou jsme si často hráli. Bydlí v naší ulici a vlastně se jmenuje Bengt, ale všichni mu říkají Benka. A na mě samozřejmě taky nikdo nevolá Bo Vilhelme Olssone. Říkají mi Bosse.

Lépe řečeno, říkali mi Bosse. Teď, když jsem se ztratil, mi přece nemůžou říkat nijak. Bo Vilhelme na mě volala jen teta Edla a strýc Sixtin. Vlastně strýc Sixtin na mě nevolal, protože se mnou v podstatě nikdy nemluvil.

Teta Edla a strýc Sixtin byli moji pěstouni. Vzali si mě, když mi byl rok. Předtím jsem žil v dětském domově, odkud si mě teta Edla odnesla. Chtěla sice radši holčičku, ale žádnou tam neměli, tak si vzala mě, i když ani ona, ani strýc Sixtin kluky rádi neměli. Rozhodně ne osmileté nebo devítileté. Připadalo jim, že dělám v do-

mě nepořádek, že když přijdu z venku, vždycky nanosím na botách spoustu bláta, že kolem sebe pohazuju oblečení a že se směju moc hlasitě. Teta Edla pořád dokola opakovala, že v den, kdy jsem přišel do domu, začalo jejich trápení. Strýc Sixtin neříkal nic. Vlastně ano, občas řekl:

„Hele, ty tam! Běž si po svých, ať se na tebe nemusím koukat!“

Byl jsem většinou u Benky. Jeho tatínek si s ním pořád povídal, pomáhal mu stavět modely letadel a kreslil čárky na rám dveří, aby bylo vidět, jak Benka roste, a tak. Benka se směl smát, mluvit nahlas a házet kolem sebe šaty, jak chtěl. Tatínek ho měl stejně pořád rád. A jeho kamarádi si směli chodit hrát k nim domů. K nám nikdo nesměl, protože teta Edla říkala, že nechce, aby se k nám cou-raly další děti. Strýc Sixtin s ní byl zajedno. „Stačí nám jeden ne-pořádník,“ říkal.

Někdy, když jsem šel večer spát, jsem si přál, aby Benkův tatínek byl i můj. A lámal jsem si hlavu, kdo asi je můj skutečný otec a proč nesmím bydlet u něj a u své skutečné maminky a proč jsem nejdřív musel být v dětském domově a pak u tety Edly a u strýce Sixtina. Teta Edla mi řekla, že moje matka umřela, když jsem se narodil. A kdo je můj otec, nikdo neví. „Ale umím si představit, že to byl nějaký darebák,“ dodala. Nenáviděl jsem ji, když o něm tak mlu-vila. To, že maminka umřela, když jsem se narodil, pravda možná byla, ale že je můj tatínek darebák, byla určitě lež, to jsem věděl na-prosto jistě. Někdy jsem před spaním plakal a strašně jsem po něm toužil.

Aspoň jeden člověk na mě ale byl hodný, a to byla paní Lundinová z obchodu se zeleninou. Občas mi podstrčila ovoce nebo ně-jakou jinou dobrotu.

Teď, když je po všem, se ptám, kdo vlastně paní Lundinová by-la – protože tehdy v říjnu všechno začalo u ní.

Toho dne mi teta Edla zase několikrát řekla, že jsem jejich sou-žení. Těsně před šestou večer mi nakázala, abych doběhl do pe-kárny na Princeznicě ulici a koupil její oblíbené suchary. Nasadil jsem si červenou čepici a vyběhl jsem z domu.

Když jsem míjel zelinářství, paní Lundinová stála ve dveřích. Vzala mě za bradu a dlouho se na mě tak nějak zvláště dívala. Nakonec se zeptala:

„Máš chuť na jablíčko?“

„Ano, mám,“ odpověděl jsem. A ona mi dala krásné červené jablko, úplná nádhera. Pak řekla:

„Byl bys tak hodný a hodil mi do schránky lístek?“

„Jistě,“ řekl jsem. Napsala pár řádek na korespondenční lístek a podala mi ho.

„Tak sbohem, Bo Vilhelme Olssone,“ rozloučila se. „Sbohem.“

Znělo to od ní divně, říkala mi jinak vždycky Bosse.

Vydal jsem se směrem ke schránce, která byla o blok dál. Právě ve chvíli, kdy jsem do ní chtěl lístek hodit, jsem si všiml, že z něj vychází zvláštní záře, jako by hořel. A opravdu, písmena, která paní Lundinová napsala na lístek, svítila, jako by byla napsaná ohněm. Nemohl jsem odolat a přečetl jsem si, co tam stálo. Paní Lundinová psala:

Králi Země v daleké dálce

*Ten, jehož tak dlouho hledáš, je nyní na cestě k tobě. Poletí dnem a nocí
a v ruce bude držet znamení: zlaté jablko.*

Nechápal jsem ani slovo. Ale po celém těle mě zamrazilo. Pak jsem rychle strčil lístek do schránky.

Kdo měl letět dnem a nocí? A kdo měl v ruce držet zlaté jablko?

V tu chvíli jsem se podíval na jablíčko, které jsem dostal od paní Lundinové. Bylo celé ze zlata. Ano, přesně, jak říkám, ze zlata. Držel jsem v ruce zlaté jablko.

Málem jsem se rozbřečel. Ne úplně, ale málem. Pak jsem se posadil na lavičku v našem parku, který se jmenuje podle básníka Tegnéra. Nikde nebylo ani živáčka. Všichni šli domů na večeři. Poprchávalo a v parku bylo šero. Ale ve všech domech kolem se svítilo. Viděl jsem, že se svítí i u Benky. Teď si Benka pochutnává s mámou a s tátou na hráškové polívce a rýžovém nákypu. Uměl jsem si představit, že ve všech oknech, kde se svítí, sedí děti u stolu se svými rodiči. Jenom já tu sedím ve tmě a úplně sám. Sám se zlatým jablkem, se kterým si nevím rady.

Jak jsem tak přemýšlel, opatrně jsem je položil vedle sebe na lavičku. Ze vzdálené pouliční lampy dopadalo na mě a na jablíčko trochu světla. Ale ještě na něco, co leželo na lavičce. Byla to docela oby-

čejná láhev od piva, samozřejmě prázdná. Někdo ucpal hrdlo lahve kouskem dřeva. Asi nějaké malé děti, které si tu přes den hrají. Láhev jsem zvedl a podíval se na nálepku. „Akciová společnost Stockholmské pivovary, desetistupňové pivo“, stálo tam. A při čtení jsem si všiml, že se uvnitř v lahvi něco pohnulo.

V Pohádkách z tisíce a jedné noci, které jsem si jednou půjčil z knihovny, se píše o duchovi, uvězněném v lahvi. Ale to bylo přece daleko v Arábii a před tisíci lety a vůbec to nebyla žádná obyčejná láhev od piva. V lahvích ze stockholmského pivovaru se jistě džinové nevyskytují. Ale v téhle přesto byl. Ano, co říkám, je pravda, protože uvnitř v lahvi byl duch. A bylo jasné, že by se rád dostal ven. Ukazoval na kolík, který uzavíral hrdlo lahve, a prosebně se na mě díval. Jenže já neměl moc zkušeností v zacházení s duchy, tak jsem se trochu bál to dřívko vytáhnout. Ale nakonec jsem to přece jen udělal a duch s mocným zasvištěním vyrazil z lahve a začal růst tak, že byl nakonec větší než domy kolem parku. To je pro duchy typické, dokážou se smrsknout a zmenšit tak, že se vejdou do láhve, a pak jsou najednou klidně mohutní jako dům.

Nikdo si neumí představit, jaký jsem měl strach. Celý jsem se třásl. Pak ke mně duch promluvil. Jeho hlas zněl jako burácení větru a já si pomyslel, že tohle by měli slyšet teta Edla a strýc Sixtin, když pořád říkají, že mluvím hlasitě.

„Drahé dítě,“ hřímal duch, „zachránils mě z mého vězení. Teď řekni sám, jakou si přeješ odměnu!“

Ale já nechtěl žádnou odměnu jen za to, že jsem vytáhl klacík z hrdla lahve. Džin vyprávěl, že dorazil do Stockholmu včera večer a vlezl si do lahve, aby tam přespal. Lahve jsou totiž pro džiny ideální místo na spaní. Ale když spal, někdo mu ucpal cestu ven. A kdybych ho neosvobodil, musel by v lahvi zůstat třeba i tisíc let, dokud by dřevo nevyhnilo.

„A to by se mému pánovi jistě nelíbilo,“ řekl duch. Ale to si jen mumlal jakoby pro sebe.

Sebral jsem odvahu a zeptal jsem se:

„Odkud jsi, duchu?“

„Ze Země v daleké dálce.“

Řekl to tak hlasitě, že se mi rozdrnčela hlava, ale nějaký zvláštní tón v jeho hlase způsobil, že jsem po té zemi zatoužil. Měl jsem na-

jednou pocit, že nemůžu žít nikde jinde než tam. A tak jsem k duchovi napřáhl ruce a zavolal jsem:

„Buď tak hodný a vezmi mě tam! Vezmi mě do Země v daleké dálce! Někdo tam na mě čeká.“

Duch zavrtěl hlavou. Ale když jsem k němu natáhl ruku se zlatým jablkem, hlasitě vykřikl:

„Máš v ruce znamení! Ty jsi ten, jehož mám přinést! Ty jsi ten, jehož náš král tak dlouho hledá!“

Sklonil se, zvedl mě do náruče, kolem nás to zahvízdalo a zajásalo a my začali stoupat k obloze. Park už ležel celý temný hluboko pod námi a všechny ty domy s rozsvícenými okny, kde děti večerely se svými rodiči, také. Ale já, Bo Vilhelm Olsson, jsem plul na nebi pod hvězdami.

Byli jsme už vysoko nad oblaky a uháněli jsme rychleji než blesk a rychleji než hrom. Okolo nás vystřelovala světla hvězd, měsíce a slunce. Chvilími bylo temno jako v noci, pak se zase všechno rozžářilo tak jasně a bíle, že jsem musel zavřít oči.

„Poletí dnem a nocí,“ šeptal jsem si, protože tak to stálo na tom korespondenčním lístku.

A najednou napřáhl duch ruku a ukázal dolů na sluncem ozářenou zelenou pevninu, rozkládající se na modré vodní hladině.

„Vidíš Zemi v daleké dálce,“ řekl duch.

Zvolna jsme k zelené pevnině klesali.

Pod námi, uprostřed moře, ležel ostrov. A ve vzduchu jsem ucítil vůni tisíce růží a lilí a bylo slyšet podivuhodnou hudbu, určitě nejkrásnější na světě.

Na pobřeží stál veliký, bílý zámek a my jsme u něj přistáli.

Po písečném břehu někdo přicházel. Byl to můj otec král. Věděl jsem jistě, že je to tatínek. Rozpřáhl ruce a já mu vběhl přímo do náruče. Dlouho mě k sobě tiskl. A dlouho nikdo z nás nepromluvil. Objímal jsem ho kolem krku a ze všech sil jsem se k němu tiskl.

Ach, jak já si přál, aby teta Edla viděla mého otce krále, jak je krásný a jak jeho šaty září zlatem a diamanty! Podobal se Benkovu tatínkovi, ale byl hezčí. Moc mě mrzelo, že ho teta Edla nevidí. Muselo by jí být hned jasné, že můj tatínek není žádný darebák.

Teta Edla ale měla bohužel pravdu v tom, že maminka mi umřela, když jsem se narodil. A nikoho v dětském domově nenapadlo

dát vědět mému otci králi, kde jsem. Hledal mě devět dlouhých let. Mám ohromnou radost, že mě nakonec našel.

Teď už jsem tu dost dlouho. Celé dny si mám s čím hrát a každý večer přijde ke mně do pokoje tatínek, stavíme spolu model letadla a povídáme si.

Hodně jsem vyrostl a mám se tady v Zemi v daleké dálce moc dobře. Můj otec král dělá každý měsíc na dveře znamínko, abychom viděli, jak rostu.

„Mio, můj Mio, tys zase strašně vyrostl,“ říká pokaždé, když mě měří.

„Mio, můj Mio,“ říká mi měkkým a hřejivým hlasem. Protože já se totiž ve skutečnosti nejmenuju Bosse.

„Hledal jsem tě celých devět let,“ říká můj otec král. „Celé noci jsem si opakoval jenom ‚Mio, můj Mio‘. Tak musím přece vědět, jak se jmenuješ.“

Tak se podívejme! Jméno Bosse bylo tedy taky špatně, stejně jako všechno ostatní z doby, kdy jsem bydlel ve Stockholmu. Teď už je ale všechno přesně tak, jak má být.

Mám moc rád svého tatínka a on má rád mě.

Přál bych si, aby se o mém životě tady dozvěděl Benka. Myslím, že mu o tom napíšu a dám dopis do lahve. Pak láhev zazátkuju a hodím ji do modrého moře, které obklopuje Zemi v daleké dálce. Až bude Benka s tatínkem a s maminkou na chatě ve Vaxholmu, láhev třeba připluje, zrovna když se budou koupat. To by byla nádhara. Byl bych totiž rád, kdyby Benka dostal zprávu o tom, co se mi přihodilo. A pak může zavolat na policii a říct, že Bo Vilhelm Olsson zvaný Bosse, který se ve skutečnosti jmenuje Mio, žije spokojeně v Zemi v daleké dálce u svého otce krále.

